

LBRIS

We know
books

DAVID GOGGINS

**NU
MĂ POȚI
RĂNI**

*STĂPÂNEȘTE-ȚI MINTEA
ȘI REUȘEȘTE IMPOSIBILUL*

Traducere din limba engleză de
SABRINA FLORESCU

LITERA
București

CUPRINS

<i>Introducere</i>	11
CAPITOLUL 1. Trebuia să fiu o cifră într-o statistică	15
CAPITOLUL 2. Adevărul doare	45
CAPITOLUL 3. Sarcina imposibilă	75
CAPITOLUL 4. Să iei suflele	105
CAPITOLUL 5. Minte blindată	133
CAPITOLUL 6. Nu contează trofeul	169
CAPITOLUL 7. Cea mai puternică armă	201
CAPITOLUL 8. Talentul nu e necesar	239
CAPITOLUL 9. Neobișnuit printre neobișnuiți	271
CAPITOLUL 10. Puterea eșecului	303
CAPITOLUL 11. Ce-ar fi dacă...?	335
<i>Mulțumiri</i>	361
<i>Despre autor</i>	367

INTRODUCERE

Știi cine ești cu adevărat și de ce ești capabil?

Sunt sigur că asta crezi, dar doar fiindcă crezi un lucru, asta nu-l face să fie adevărat. Negarea este zona supremă de confort.

Nu-ți face griji, nu ești singurul. În fiecare oraș, în fiecare țară, în toată lumea, milioane de oameni rătăcesc pe străzi, cu ochi fără viață, ca de zombie, dependenți de confort, cu o mentalitate de victimă și fără să aibă habar care le este adevăratul potențial. Știu acest lucru fiindcă îi întâlnesc și îi ascult mereu și fiindcă, la fel ca tine, am fost și eu unul dintre ei.

Am avut și o scuză a naibii de bună.

Viața n-a fost bună cu mine. M-am născut falit, am crescut cu bătași, am fost chinuit în școală și mi s-a spus „cioroi“ de nu știu câte ori.

Eram săraci, trăiam din ajutor social, într-o casă subvenționată de stat, iar depresia mea era sufocantă. Trăiam viața de azi pe mâine, iar viitorul meu era negru ca dracu'.

Foarte puțini oameni știu cum este să fii atât de jos, dar eu știu. Este ca nisipurile mișcătoare. Te prind, te trag înăuntru și nu-ți mai dau drumul. Când asta e viața ta, e simplu să te pierzi și să continui să faci aceleași alegeri confortabile care teucid, iar și iar.

Însă adevărul este că luăm cu toții decizii care ne limitează, din obișnuință. Este la fel de natural ca apusul și la fel de fundamental ca gravitația. Creierile noastre așa funcționează, de aceea motivația este o prostie.

Chiar și cel mai bun discurs motivațional sau cel mai bun truc de dezvoltare personală nu e decât o soluție temporară. N-o să-ți reseteze creierul. N-o să-ți intensifice vocea, nici să-ți îmbunătățească viața. Motivația nu schimbă pe nimeni. Mâna proastă la jocul de cărți al vieții îmi aparținea și doar eu o puteam schimba.

Așa că am căutat durere, m-am îndrăgostit de suferință și, până la urmă, m-am transformat din cel mai prost om de pe planetă în cel mai puternic om pe care Dumnezeu l-a creat vreodată, sau cel puțin așa cred.

Șansele sunt ca tu să fi avut o copilărie mult mai fericită decât a mea și chiar și acum să ai o viață decentă, dar, indiferent de cine ești, de cine îți sunt sau ți-au fost părinți, de unde locuiești sau cu ce te ocupi, ori de câți bani câștigi, probabil că îți folosești cam 40% din adevărata capacitate.

Mare păcat.

Cu toții avem un potențial măreț.

Cu ani în urmă am fost invitat la o masă rotundă la Massachusetts Institute of Technology. N-am călcat niciodată într-o sală de curs ca student. Abia dacă am absolvit liceul, și totuși uite-mă la una dintre cele mai prestigioase instituții din țară, venit să discut despre puterea mentală cu o mână de oameni. La un moment dat în timpul discuțiilor, un profesor renumit de la MIT a spus că fiecare dintre noi are limitări genetice. Un punct dincolo de care nu putem trece. Sunt lucruri pe care pur și simplu nu le putem face oricât de puternici mental am fi. Când ne lovim de bariera genetică, a spus acesta, puterea mentală nu mai contează.

Toți cei prezenți păreau să fi acceptat versiunea realității prezentate de el fiindcă acest profesor senior era cunoscut pentru cercetările în domeniul puterii mentale. Era munca sa de-

viață. Dar era și o mare prostie, iar mie mi s-a părut că se folosea de știință ca să ne scape de responsabilitate.

Fusesem tăcut până atunci fiindcă eram înconjurat de toți acei oameni inteligenți și mă simțeam stânjenit, dar cineva din public a observat expresia de pe chipul meu și m-a întrebat dacă sunt de acord. Iar dacă sunt întrebat ceva direct, nu mă fofilez.

„Una e s-o trăiești, alta e să o studiezi“, am spus și m-am întors către profesorul respectiv. „Ceea ce spuneți este adevărat în cazul majorității oamenilor, dar nu pentru toți. Vor exista mereu 1 la sută dintre noi care sunt dispuși să muncească pentru a depăși obstacolele.“

Am continuat prin a explica lucrurile pe care le știam din experiență, anume că oricine poate deveni o persoană complet diferită și poate obține ceea ce așa-ziii experți precum cel din fața mea spun că este imposibil, însă e nevoie de multă pasiune, dorință și o minte blindată.

Heraclit, filosof născut în Imperiul Persan în secolul al V-lea î.Hr., a avut dreptate când a scris despre bărbații de pe câmpul de luptă: „Din o sută de bărbați, zece n-ar trebui să fie acolo, optzeci sunt doar ținte, nouă sunt adevărații luptători, și suntem norocoși să-i avem, fiindcă aceștia duc lupta. Ah, dar cel rămas, acela e un războinic...“

Încă de la primul suflu, poți să mori. Dar și să ajungi la măreție și să fii Războinicul. Ține doar de tine să te echipezi pentru bătălia ce te așteaptă. Doar tu îți poți stăpâni mintea, iar astfel poți trăi o viață curajoasă, plină de împliniri pe care majoritatea le consideră imposibile.

Nu sunt un geniu precum profesorii de la MIT, dar sunt acel Războinic. Povestea pe care o vei citi, povestea vieții mele distruse, va prezenta o cale dovedită către stăpânirea sinelui și îți va oferi puterea să înfrunți realitatea, să te tragi la răspundere,

să înduri durerea, să înveți să-ți iubești frica, să te desfeți cu eșecul, să-ți trăiești potențialul maxim și să descoperi cine ești cu adevărat.

Oamenii se schimbă prin studiu, prin obiceiuri și prin povești. Prin povestea mea vei învăța de ce sunt capabile mintea și corpul când funcționează la capacitate maximă și cum să ajungi în acest punct. Când ești motivat, indiferent ce îți iese în cale, fie că e vorba de rasism, de sexism, de răni, de divorț, de depresie, de obezitate, de tragedie sau de sărăcie, devine combustibilul metamorfozei tale.

Pașii prezențați în continuare echivalează cu algoritmul evoluționist, unul care distruge bariere, strălucește victorios și oferă pace de durată.

Sper că ești pregătit, a venit momentul să începi războiul cu tine însuși!

CAPITOLUL 1

TREBUIA SĂ FIU O CIFRĂ
ÎNTR-O STATISTICĂ

Am descoperit iadul într-un cartier frumos. În 1981, Williamsville oferea cele mai atrăgătoare proprietăți imobiliare din Buffalo, statul New York. Verde și prietenos, străzile sale sigure erau presărate cu locuințe elegante ocupate de cetățeni model. Doctori, avocați, directori de oțelării, dentiști și jucători profesioniști de fotbal american trăiau aici alături de soțiile mult iubite și de copiii lor. Mașinile erau noi, străzile curate, iar posibilitățile nenumărate. Era cu adevărat visul american. Iadul era o parcelă pe colț, pe Paradis Road.

Aici am locuit într-o casă albă din lemn cu etaj și patru dormitoare, care avea veranda din față sprijinită pe patru stâlpi din lemn și dădea spre cea mai verde și mai sălbatică peluză din Williamsville. Aveam o grădină de legume în spate și două garaje în care erau parcate un Rolls Royce Silver Cloud din 1962, un Mercedes 450 SLC din 1980 și, pe alee, un Corvette negru nou-nouț din 1981. Toată lumea de pe Paradis Road avea un standard de viață ridicat și, după aparențe, majoritatea vecinilor noștri credeau că noi, familia Goggins așa-zis fericită și adaptată, eram deasupra tuturor. Însă suprafețele strălucitoare reflectă mai mult decât dezvăluie.

Ne vedeau în majoritatea dimineților în timpul săptămânii strânși pe alee la ora șapte. Tata, Trunnis Goggins, nu era înalt,

dar era chipeș și avea constituția unui boxer. Purta costume bine croite, iar zâmbetul lui era cald și deschis. Era întruchi-
parea unui om de afaceri prosper în drum spre muncă. Mama,
Jackie, era cu 17 ani mai tânără, suplă și frumoasă, iar fratele
meu și cu mine eram îngrijiți, îmbrăcați bine în blugi și cămăși
pastel marca Izod și cu ghiozdane în spate, asemenea celorlalți
copii. Albii. În versiunea noastră a unei Americi bogate, fiecare
alee de garaj era scena salutarilor din cap și a făcutului cu mâna
înainte ca părinții și copiii să plece la muncă și la școală. Vecinii
vedeau ce voiau. Nimeni nu a cercetat mai adânc.

Și bine făceau. Adevărul era că familia Goggins tocmai se
întorsese acasă dintr-o altă noapte nedormită în cartier, iar
dacă Paradis Road era iadul, atunci eu locuiam cu diavolul în
persoană. Imediat ce vecinii își închideau ușile sau întorceau
spatele, zâmbetul tatălui meu se transforma într-o privire
amenințătoare. Lătra ordine și se ducea la somn, iar munca
noastră nu era gata. Eu și fratele meu, Trunnis jr., trebuia să
ajungem în alt loc și ținea de mama noastră nedormită să ne
ducă acolo.

În 1981 eram în clasa întâi și eram într-o transă la școală,
pe bune. Nu fiindcă lucrurile erau grele – cel puțin nu încă –,
ci fiindcă nu puteam să stau treaz. Vocea melodioasă a învă-
țătoarei era ca un cântec de leagăn, mâinile încrucișate pe
bancă erau o pernă confortabilă, iar cuvintele ei dure – când
mă prindea că dorm – erau alarma nedorită care nu înceta.
La vârsta aceea, copiii sunt ca niște bureți. Absorb cuvinte și
idei cu viteza luminii pentru a-și forma baza pe care majorita-
tea oamenilor își dezvoltă abilități precum cititul și scrisul sau
capacitatea de a face operații matematice simple, dar, pentru
că munceam nopțile, în majoritatea dimineaților nu mă puteam
concentra decât pe a rămâne treaz.

Pauza și ora de educație fizică erau un alt teren minat. La
locul de joacă era ușor să fiu lucid. Partea grea era să mă asc-
cund. Nu puteam să las să mi se ridice bluza. Nu puteam să
port pantaloni scurți. Vânățiile erau semnale de alarmă pe
care nu le puteam arăta fiindcă, dacă o făceam, știam că aveam
să capăt mai multe. Totuși, la locul de joacă și în sala de clasă
știam că sunt în siguranță, măcar pentru o vreme. Era singurul
loc unde el nu mă putea prinde, cel puțin nu fizic. Fratele meu
trecea printr-o situație similară în clasa a șasea, primul an de
gimnaziu. Își avea propriile răni de ascuns și propriul somn de
recuperat, fiindcă, după ce suna clopoțelul, începea viața reală.

Drumul de la Williamsville la districtul Masten din East
Buffalo dura cam jumătate de oră, dar putea la fel de bine să
ne despartă o lume întreagă. La fel ca East Buffalo, Masten era
un cartier ocupat în special de clasa muncitoare africano-ame-
ricană în centrul orașului, cu o periferie agitată; totuși, la înce-
putul anilor 1980 nu era încă un ghetou în adevăratul sens al
cuvântului. La vremea aceea, oțelăria Bethlehem încă era zum-
zăitoare, iar Buffalo era ultimul mare oraș al oțelului american.
Majoritatea bărbaților din oraș, albi și negri, aveau slujbe sta-
bile și își câștigau traiul, ceea ce însemna că lucrurile mergeau
bine în Masten. Pentru tata, lucrurile merseseră mereu bine.

La 22 de ani avea dreptul să distribuie Coca-Cola și patru
rute de distribuție în zona orașului Buffalo. Erau bani frumoși
pentru un tânăr, dar avea visuri mai mari și privea către vii-
tor. Viitorul lui avea patru roți și o coloană sonoră disco funk.
Când o brutărie locală s-a închis, a luat clădirea în leasing
și a construit primul patinoar pentru patine cu rotile din oraș.

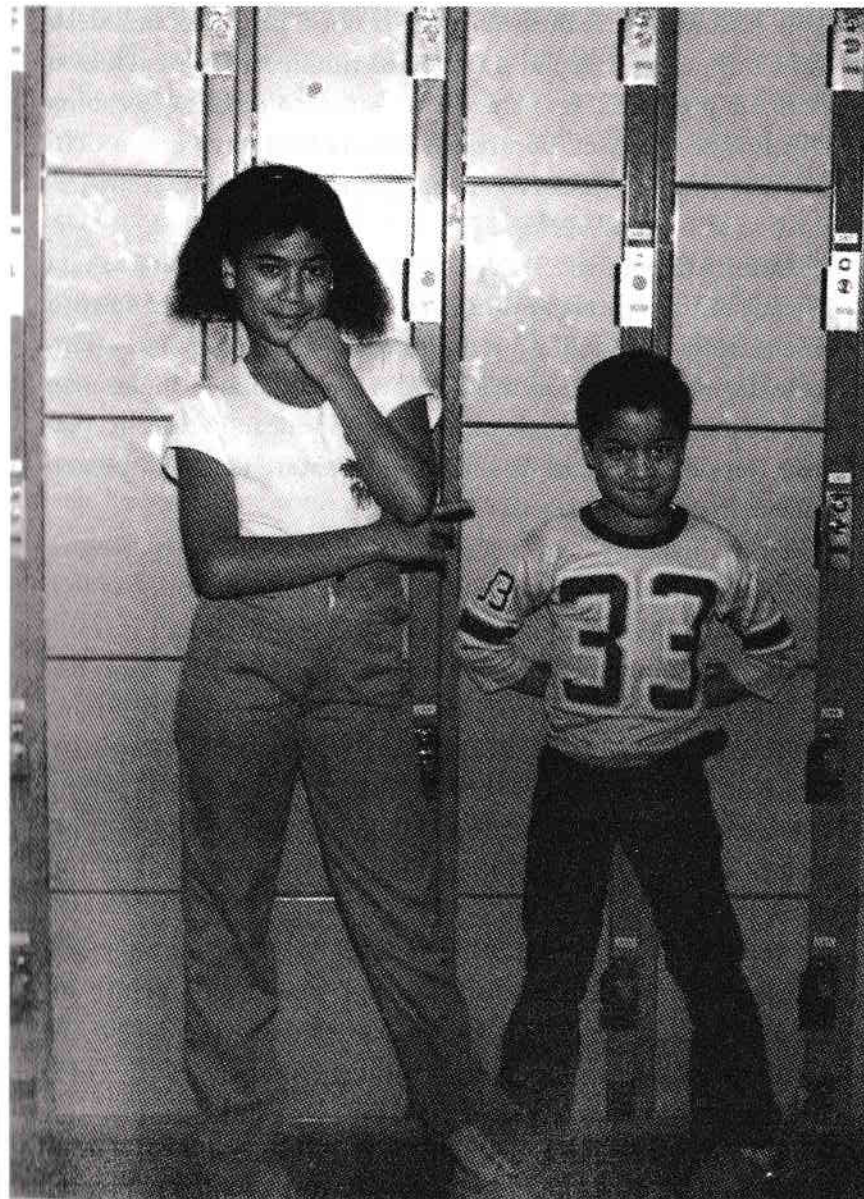
Zece ani mai târziu, Skateland fusese mutat într-o clă-
dire de pe Ferry Street care se întindea aproape 80 de metri
spre centrul districtului Masten. A deschis un bar deasupra

ringului, pe care l-a numit Vermillion Room. În anii 1970, era cel mai popular loc din East Buffalo, iar acolo a cunoscut-o pe mama când ea avea doar 19 ani, iar el, 36. Mama era prima dată departe de casă. Jackie era catolică. Trunnis era fiul unui pastor și știa destule lucruri încât să se dea credincios, ceea ce i-a plăcut mamei. Dar, să fim cinstiți, a fost la fel de îmbătată de farmecul lui.

Trunnis jr. s-a născut în 1971. Eu m-am născut în 1975, iar când aveam șase ani, popularitatea discotecii pentru patine cu rotile atinsese apogeul. Skateland era plin în fiecare noapte. Ajungeam acolo pe la ora 5 seara și, în timp ce fratele meu lucra la chioșc – făcea popcorn, hotdogi, încărca frigiderul și cocea pizza –, eu rânduiam patinele după mărimi și stil. În fiecare după-amiază, stăteam pe un scaun ca să-mi pulverizez marfa cu deodorant și să înlocuiesc opritoarele din cauciuc. Mirosul îmi învăluia capul și trăia în nările mele. Ochii erau constant injectați. Nu puteam să miros nimic altceva ore în șir. Însă toate acestea erau lucruri pe care trebuia să le ignor ca să rămân organizat și atent. Fiindcă tata, care era DJ, era cu ochii pe mine, iar dacă lipsea vreo patină, aveam de suferit. Înainte să deschidem, lustruiam ringul cu un mop care era de două ori cât mine.

Pe la 6 seara, mama ne chema la masă în biroul din spate. Mama trăia într-o stare perpetuă de negare, dar instinctul său matern era adevărat și evident, tânjind după o fărâmă de normalitate. Seară de seară, în acel birou, mama aprindea două radiatoare electrice pe podea, se așeza cu picioarele sub ea și ne pregătea cina – carne friptă, cartofi, fasole verde și chifle –, în timp ce tata ținea contabilitatea și dădea telefoane.

Mâncara era bună, dar chiar și la șase-șapte ani știam că cina noastră „în familie“ era un nimic în comparație cu ce aveau majoritatea familiilor. Mâncam repede. Nu era vreme

Skateland, șase ani

să ne bucurăm de mâncare fiindcă la ora 7, când se deschideau ușile, începea spectacolul și trebuia să fim fiecare la locul lui, cu lucrurile pregătite. Tata era șeriful, iar după ce intra în cabina DJ-ului, ne urmărea fiecare pas. Scana încăperea ca un ochi atoatevăzător, iar dacă făceai ceva greșit, aveai să-i auzi supărarea. Sau să o simți.

Luminată puternic, încăperea era banală, dar, odată ce tata îi scădea intensitatea, luminile de scenă scaldau ringul în roșu și se reflectau pe globul din oglinzi care se roteau, creând o fantazie. În weekenduri sau în serile din săptămână, se înghesuiau sute de patinatori. De cele mai multe ori veneau în familie, plăteau trei dolari biletul de intrare și jumătate de dolar, pentru patine, înainte să pornească spre ring.

Eu închiriam patinele și gestionam întregul chioșc singur. Purtam scaunul din lemn după mine ca un baston. Fără el, clienții nici măcar nu mă vedeau. Patinele mari erau jos, sub tețghea, dar numerele mici erau depozitate atât de sus încât trebuia să mă cațăr pe rafturi, ceea ce-i amuza pe clienți. Mama era singura casierică. Ea strângea banii pentru bilete, iar, pentru Trunnis, banii însemnau totul. Număra oamenii când intrau, calculându-și profitul în timp real, așa că avea o idee ce sumă trebuia să-i iasă la finalul nopții când făcea inventarul. Și toți banii trebuiau să fie acolo.

Tot profitul era al lui. Noi, ceilalți, nu câștigam niciodată nimic pentru munca noastră. De fapt, mama nu a primit niciodată nici un ban al ei. Nu avea cont bancar sau carduri de credit pe numele ei. El controla totul și știam cu toți ce s-ar fi întâmplat dacă lipseau bani din casă.

Clienții care ne călcau pragul nu știau nimic din toate acestea. Pentru ei, Skateland era afacerea de familie ideală. Tata învârtea vinilurile cu muzică disco și funk și primele mormăieli

ale hip-hopului. Sunetul bassului se lovea de pereții roșii, prin amabilitatea fiului preferat al orașului Buffalo, Rick James, a Funkadelic a lui George Clinton și a primelor piese lansate vreodată de inovatoarea hip-hopului, trupa Run-DMC. Unora le plăcea să patineze rapid. Și mie îmi plăcea, dar erau destui și cei care dansau, iar ringul devenea electrizant.

La început, una-două ore, părinții stăteau la parter și patinau sau își priveau copiii cum se învârt, dar, până la urmă, urcau la etaj unde își creau propria distracție. După ce etajul era suficient de plin, Trunnis ieșea din cabina de DJ și li se alătura. Tata, un politician corupt până în măduva oaselor, era considerat primarul neoficial al Mastenului. Clienții erau țintele lui și, ceea ce ei nu știau, indiferent de cât de multe băuturi primeau din partea casei sau de câte îmbrățișări amicale aveau parte, lui nu-i păsa deloc de ei. Pentru tata, clienții reprezentau doar bani. Îți dădea un pahar gratis pentru că știa că aveai să mai cumperi două sau trei.

Deși uneori Skateland era deschis toată noaptea sau chiar 24 de ore pentru maratoane de patinat, în general se închidea la 10. Atunci eu, fratele și mama începeam munca. Pescuiam tampoane îmbibate cu sânge din toaletele pline, aeriseam mirosul de canabis din băi, luam guma de mestecat plină de bacterii de pe ring, curățam bucătăria și făceam inventarul. Aproape de miezul nopții intram în birou, pe jumătate morți. Mama ne învelea cu o pătură pe canapeaua din birou, iar noi stăteam cu capetele în părți opuse ale canapelei, în timp ce tavanul tremura din cauza bașilor muzicii.

Mama era încă în timpul programului.

De cum intra în bar, Trunnis o trimitea la ușă sau o ușuia la parter ca un măgar de povară să aducă cutii cu sticle de alcool din beci. Era mereu cu câte o treabă josnică de făcut, iar mama

nu se oprea în timp ce tata o urmărea din colțul lui de bar, de unde vedea totul. În acele zile, Rick James, nativ din Buffalo și unul dintre cei mai apropiați prieteni ai tatei, venea la Skateland ori de câte ori era în oraș, parcându-și Excaliburul pe trotuarul din față. Mașina sa anunța tot cartierul că un „super-ciudad” era în zonă.¹ Nu era singura vedetă care ne călca pragul. OJ Simpson era unul dintre cele mai mari staruri NFL, iar el și colegii de la Buffalo Bills veneau constant, la fel și Teddy Pendergrass și Sister Sledge. Dacă nu cunoști aceste nume, caută-le.

Poate dacă aș fi fost mai mare sau dacă tata ar fi fost un om bun, m-aș fi mândrit să fac parte dintr-un astfel de moment cultural, dar copiilor nu le place viața asta. Este ca și cum, indiferent de cine sunt părinții noștri sau de ce fac ei, ne naștem cu o busolă morală care funcționează bine. Când ai șase, șapte sau opt ani, știi ce e corect și ce nu. Iar când trăiești într-o furtună de teroare și de durere, știi că nu trebuie să fie așa, iar adevărul te chinuie ca o așchie înfiptă în mintea ta în creștere. Poți alege să-l ignori, dar durerea surdă e mereu prezentă, pe măsură ce zilele și nopțile se pierd unele în altele într-o amin-tire ștearsă.

Unele momente ies totuși în evidență, iar cel la care mă gândesc acum încă mă bântuie. În acea noapte, mama a ieșit din bar mai repede decât trebuia și l-a găsit pe tata flirtând cu o femeie cu zece ani mai tânără decât ea. Trunnis a văzut-o și a ridicat din umeri în timp ce mama îl privea cu asprime și a băut două pahare mici de Johnnie Walker Red ca să se calmeze. I-a observat reacția și nu i-a plăcut deloc.

¹ În original, *superfreak*, trimitere la piesa lui Rick James cu același nume. (n.trad.)

Mama știa cum stau lucrurile. Știa că Trunnis trimitea prostituate peste graniță în Fort Erie, în Canada. O casă de vacanță a președintelui uneia dintre cele mai mari bănci din Buffalo servea drept bordel improvizat. Tata le făcea cunoștință bancherilor din Buffalo cu fete ori de câte ori avea nevoie de o linie de credit mai mare și primea împrumuturile de fiecare dată. Mama știa că tânăra pe care o avea în față era una dintre fetele lui. O mai văzuse. Odată, a intrat peste ei în timp ce și-o trăgeau pe canapeaua din birou lui din Skateland, cea pe care ne culca în fiecare noapte. Când a dat peste ei, femeia i-a zâmbit. Trunnis a ridicat din umeri. Nu, mama nu era naivă, dar o durerea de fiecare dată când vedea cu ochii ei cum stau lucrurile.

Pe la miezul nopții, mama a mers cu unul dintre oamenii de pază să depună banii. Acesta a implorat-o să-l părăsească pe tata. I-a spus să plece chiar în acea noapte. Poate că știa ce urmează. Și ea știa, dar nu putea să fugă fiindcă nu avea nici un fel de independență și nu voia să ne lase pe mâinile lui. În plus, nu avea drept de proprietate fiindcă Trunnis refuzase mereu să se căsătorească cu ea – iar motivul începea să-i fie clar mamei. Mama crescuse într-o familie solidă din clasa de mijloc și fusese mereu o persoană morală. Tata a urât-o pentru asta și s-a purtat mereu mai bine cu târfele lui decât cu mama copiilor săi, drept urmare o prinsese în cursă. Era total dependentă de el, iar dacă voia să plece, trebuia să lase totul în urmă.

Eu și fratele meu n-am dormit niciodată bine la Skateland. Tavanul tremura prea mult fiindcă biroul era fix deasupra ringului de dans. Când mama a intrat în acea noapte, eram treaz. A zâmbit, dar i-am observat lacrimile și îmi amintesc că respirația îi mirosea a whisky când m-a luat în brațe cât de blând a putut. Tata a urmat-o, nervos și neglijent. A scos un pistol de sub perna pe care dormisem (da, ai citit corect, era un pistol

încărcat sub perna pe care am dormit la șase ani!), ni l-a arătat rapid și a zâmbit înainte să-l ascundă sub cracul pantalonilor, într-un toc prins de gleznă. În mâini avea două pungii de cum-părături din hârtie groasă maro, pline cu aproape 10 000 de dolari. Până acum, noaptea asta nu era cu nimic specială.

Părinții mei n-au vorbit în drum spre casă, deși tensiunea dintre ei creștea. Mama a parcat mașina pe aleea dinspre Paradise Road chiar înainte de 6 dimineața, puțin cam devreme pentru standardele noastre. Trunnis a ieșit împleticit din mașină, a dezactivat alarma, a lăsat pungile cu bani pe masa din bucătărie și a urcat. L-am urmat, mama ne-a pus pe mine și pe fratele meu în paturile noastre, ne-a învelit și ne-a sărutat pe frunte, apoi a stins lumina și s-a îndreptat spre dormitorul principal, unde l-a găsit așteptând, mângâindu-și cureaua. Nu-i plăcea să fie privit urât de mama, mai ales în public.

„Cureaua asta a venit tocmai din Texas special ca să te plesnească pe tine“, i-a spus el calm. Apoi a început să o legene, cu catarama în față. Mama a aruncat un sfeșnic din marmură spre capul lui. Tata s-a ferit și sfeșnicul s-a izbit de perete. Mama a fugit în baie, a încuiat ușa și s-a făcut ghem pe vasul de toaletă. Tata a izbit ușa de perete și a plesnit-o puternic cu dosul palmei. S-a lovit la cap. Abia dacă era conștientă când Trunnis a prins-o de păr și a târât-o pe hol.

Eu și fratele meu am fost martorii violenței și l-am privit cum o târăște până la scările spre primul nivel și cum se apleacă asupra ei ținând cureaua în mână. Mama sângera din zona tâmplei și de pe buze, iar sângele ei a aprins ceva în mine. În acel moment, ura mea a devenit mai puternică decât frica. Am fugit jos și am sărit în spatele lui Trunnis, lovindu-l cu pumnii mei mici și zgâriindu-l. Îl prinsesem pe nepregătite și a căzut în genunchi. Am urlat la el.

– N-o lovi pe mama!

M-a aruncat pe jos, a venit după mine ținând cureaua în mână și apoi s-a întors spre mama.

– Crești un gangster, a spus el cu jumătate de zâmbet.

M-am ghemuit când a început să ridice cureaua spre mine. Simțeam cum se formează vânătăi pe spate când mama s-a târât spre panoul de control de lângă ușa de la intrare. A apăsat pe butonul de panică și alarma a cuprins toată casa. Tata a înlemnit, a privit spre tavan, și-a șters sprânceana cu mâneca, a respirat adânc, și-a strâns cureaua și a urcat la etaj să-și spele răutatea și ura. Poliția era pe drum.

Ușurarea mamei n-a ținut mult. Trunnis i-a întâmpinat pe polițiști la ușă. Aceștia au privit peste umărul lui, spre mama, care stătea la câțiva pași în spate, cu fața umflată și plină de sânge uscat. Erau alte vremuri atunci. Nu exista mișcarea #MeToo. Așa că au ignorat-o. Trunnis le-a spus că nu se întâmplase nimic. Că fusese doar o disciplinare domestică necesară. „Uită-te la casa asta. Ți se pare că mă port rău cu soția mea?“, a întrebat el. „I-am dat haine de nurcă, inele cu diamante, m-am chinuit să-i ofer tot ce-și dorește, iar ea a aruncat un sfeșnic din marmură spre capul meu. E răsfățată.“

Polițiștii s-au amuzat împreună cu tata, care i-a condus spre mașină. Au plecat fără să-i ia declarație mamei. Nu a mai lovit-o în acea dimineață. Nu era nevoie. Dauna psihologică era făcută. Din acel punct ne-a devenit clar că pentru Trunnis și pentru lege era sezon deschis la vânatoare, iar noi eram vânatul.

Anul următor, programul nostru nu s-a schimbat mult, iar bătăile au continuat, în timp ce mama încerca să spargă întrunicul cu fărâme de lumină. Știa că voiam să fiu cercetaș, așa că m-a înscris în organizația locală. Îmi amintesc cum, între-o săptămână, îmi luam pe mine cămașa bleumarin cu insigna

Micii Cercetași. Eram mândru de uniforma mea și știam că, măcar câteva ore, puteam să mă prefac că sunt un copil normal. Mama a zâmbit când ne îndreptam spre ușă. Mândria mea și zâmbetul ei nu se datorau doar cercetașilor. Izvorau dintr-un loc mult mai profund. Încercam să găsim lumina într-o situație sumbră. Acestea dovedeau că și noi contam și că nu eram complet lipsiți de putere.

Atunci s-a întors tata acasă de la Vermillion Room.

– Unde mergeți?

Tata m-a privit fix, eu nu mi-am ridicat ochii din podea. Mama și-a dres glasul:

– Îl duc pe David la prima lui întâlnire de la Micii Cercetași, a spus ea blând.

– Pe dracu'! Am ridicat privirea, iar tata râdea în timp ce ochii mi s-au umplut de lacrimi. Mergem la curse.

Într-o oră eram la Batavia Downs, o pistă de cai de modă veche, genul în care jockey-i concurează stând în spatele cailor în sulkiuri. Tata a înșfăcat un formular de îndată ce am intrat. Ore în șir, toți trei l-am privit punând pariu după pariu, fumând și bând whisky și dezlănțuindu-se când fiecare animal pe care pariase pierdea. Cu tata urlând la zeei pariului și comportându-se ca un neisprăvit, am încercat să mă fac cât mai mic cu puțință de fiecare dată când oamenii treceau pe lângă noi, dar tot ieșeam în evidență. Eram singurul copil de acolo îmbrăcat în uniformă de cercetaș. Eram probabil singurul cercetaș de culoare pe care îl văzuseră vreodată, iar uniforma mea era o minciună. Eram un impostor.

Trunnis a pierdut mii de dolari în acea zi și numai despre asta a vorbit tot drumul spre casă cu vocea lui răgușită de la nicotină. Stăteam înghesuit cu fratele meu pe bancheta din spate, iar de fiecare dată când tata scuipa pe fereastră, flegma

lui ateriza pe fața mea. Fiecare picătură de salivă care ajungea pe pielea mea ardea ca veninul și îmi sporea ura. Învățasem de multă vreme că metoda cea mai bună de a evita să fiu bătut era să mă fac cât mai invizibil cu puțință, să-mi ascund ochii, să plutesc în afara corpului meu și să sper că trec neobservat. Era o practică pe care toți o perfecționaserăm de-a lungul timpului, însă mă săturasem. Nu voiam să mă mai ascund de diavol. În acea după-amiază, pe când vira spre autostradă, mergând către casă, tata a continuat să bată câmpii, în timp ce eu îl țintuiam cu o privire plină de ură de pe bancheta din spate. Ai auzit de expresia „Speranță mai presus de frică”? În cazul meu era „Ură mai presus de frică”. Mi-a observat privirea în oglinda retrovizoare.

– Ai ceva să-mi spui!?

– Nu trebuia să mergem la curse, am zis.

Fratele meu s-a întors spre mine și m-a privit de parcă îmi pierdusem mințile. Mama s-a fofit pe scaun.

– Mai spune asta o dată! A rostit cuvintele încet, învăluindu-le în amenințare.

N-am spus nimic, așa că s-a întins să mă plesnească. Dar eram atât de mic, încât îmi era ușor să mă feresc. Mașina a virat brusc stânga-dreapta pe când el era pe jumătate întors spre mine, lovind aerul. Abia dacă m-a atins, ceea ce l-a infuriat. Am mers în liniște până când s-a calmat.

– Când ajungem acasă, te vei dezbrăca.

Acestea erau cuvintele pe care le folosea când pregătea o bătaie serioasă și nu era chip să scapi de ea. Am făcut cum mi s-a spus. M-am dus în dormitor și mi-am dat jos hainele, am ieșit pe hol și m-am îndreptat spre camera lui, am închis ușa după mine, am stins lumina și m-am întins pe colțul patului, cu picioarele atârându-mi pe jos, cu trunchiul întins și cu fundul

la vedere. Asta era protocolul, gândit de el pentru a maximiza durerea fizică și psihică.

Bătaia era deseori brutală, dar anticiparea era partea cea mai rea. Nu puteam să văd ușa care era în spatele meu, iar tata nu se grăbea, lăsându-mă să fiu tot mai îngrozit. Când l-am auzit deschizând ușa, panica mea era la cote maxime. Camera era atât de întunecată încât nu puteam să văd prea multe cu vederea periferică și nu mă puteam pregăti pentru prima lovitură până când cureaua nu ajungea pe pielea mea. Nu erau niciodată două-trei lovituri. Nu era un număr fix, deci nu știam dacă sau când avea să se oprească.

Bătaia asta a durat minute bune. A început cu fundul, dar mă ustura atât de tare încât m-am ferit cu mâinile, așa că a coborât spre coapse. Când mi-am lăsat mâinile spre coapse, m-a lovit pe șolduri. M-a lovit de zeci de ori și, când a terminat, nu mai avea aer, tușea și era scaldat în sudoare. Răutatea lui era reală, iar ura pe care o simțea mi-a dat curaj. Am refuzat să-i ofer nemernicului satisfacție. M-am ridicat, l-am privit pe diavol în ochi și am șchiopătat spre camera mea unde m-am așezat în fața oglinzii. Eram acoperit de umflături de la ceafă până la încheietura genunchilor. Nu am mers la școală câteva zile.

Când primești bătaie constant, speranța se evaporă. Îți întărești emoțiile, dar trauma se manifestă inconștient. După nenumărate bătăi pe care le-a suportat sau la care a fost martoră, aceasta a lăsat-o pe mama într-o ceață constantă, a transformat-o într-o amintire vagă a femeii pe care o știam. De cele mai multe ori era neatentă și distantă, mai puțin atunci când o striga el. Atunci se ridica de parcă i-ar fi fost sclavă. N-am știut decât mult mai târziu că se gândise să-și pună capăt zilelor.

Eu și fratele meu ne-am vărsat durerea unul pe celălalt. Stăteau unul în fața celuilalt și el mă lovea cu pumnii cât de

tare putea. De obicei începea ca un joc, dar el era cu patru ani mai mare, mult mai puternic și conectat la toată puterea lui. Când cădeam, mă ridicam, iar el începea să mă lovească din nou, cât de tare putea, țipând ca un luptător de arte marțiale cu fața distorsionată de furie.

„Nu mă rănești! Numai atât poți?“, țipam și eu. Voiam ca el să știe că pot să îndur mai multă durere decât putea el să ofere, dar când trebuia să mergem la culcare, când nu mai erau lupte de purtat și bătăi de îndurat, când nu mai aveam unde să mă ascund, făceam pe mine în pat. Aproape în fiecare noapte.

Fiecare zi a mamei era o lecție de supraviețuire. I s-a spus de atâtea ori că nu valorează nimic, încât a început să creadă acest lucru. Orice făcea era pentru a-l calma ca să nu-i bată fiii sau să n-o lovească pe ea, dar erau capcane peste tot, iar uneori nu știa când sau cum le declanșase până când tata n-o plesnea. Alteori știa că și-o făcuse cu mâna ei.

Într-o zi, am venit acasă devreme de la școală cu o durere de ureche urâtă și m-am așezat pe patul lor, pe partea mamei, cu urechea stângă pulsând chinuitor. Cu fiecare pulsație, ura mea creștea. Știam că nu voi merge la doctor pentru că tata nu voia să-și cheltuiască banii pe medici sau pe stomatologi. Nu aveam asigurare de sănătate, nici medic pediatru, nici dentist. Dacă ne loveam sau ne îmbolnăveam, ni se spunea să trecem peste asta pentru că nu voia să plătească pentru nimic care nu-l avantaja direct pe Trunnis Goggins. Sănătatea noastră nu îndeplinea acest standard, iar asta mă enerva ca dracu'.

După aproximativ o jumătate de oră, mama a venit la etaj să mă verifice și când m-am rostogolit pe spate a văzut sânge picurându-mi pe gât și pătând perna. „Vino cu mine“, mi-a zis ea.

M-a dat jos din pat, m-a îmbrăcat și m-a ajutat să ajung la mașina ei, dar, înainte să pornească motorul, tata ne-a găsit.